

Sygn. akt IV K 566/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Grodź

Protokolant: Daria Czajkowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód w Szczecinie Katarzyna Delikator

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 02 czerwca 2015 roku, 04 listopada 2015 roku, 02 grudnia 2015 roku, 30 marca 2016 roku

sprawy

D. W.

syna T. i L. z domu G.

ur. (...) w B.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 02 sierpnia 2014 roku w S. na ul. (...), a rondo (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci V. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie wyroku (...) obowiązującego w okresie od 11 grudnia 2012 roku do 11 grudnia 2014 roku

to jest o czyn z art. 244 kk

I. uznaje oskarżonego D. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, i za ten czyn na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2, art. 70 § 1 pkt 1 w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

IV. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w kwocie 380 (trzystu osiemdziesięciu) złotych;

Sygn. akt IV K 566/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 3 grudnia 2012 roku, sygn. akt (...) D. W. skazany został za czyn kwalifikowany z art. 178a§1 kk na karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych każda. Orzeczono także wobec D. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na

okres 2 lat. Równocześnie zobowiązano D. W. do zwrotu dokumentu wystawcy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Wyrok uprawomocnił się dnia 11 grudnia 2012 roku.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 53-54, 13,

odpis wyroku z dnia 3 grudnia 2012 roku k. 23

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 5 sierpnia 2013 roku D. W. został skazany za czyn kwalifikowany z art. 244 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie sąd warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Nadto sąd orzekł wobec D. W. karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 53-54, 13,

odpis wyroku z dnia 5 sierpnia 2013 roku k. 25

W dniu 2 sierpnia 2014 roku o godzinie 7.30 funkcjonariusze Policji Z. N. i B. S. zatrzymali do kontroli drogowej na ul. (...) samochód osobowy marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Kierującym pojazdem był D. W.. Został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikiem negatywnym. W czasie kontroli kierujący oświadczył, że nie posiada przy sobie dokumentu prawa jazdy, ponieważ zostawił je w domu. Do kontroli okazał natomiast dowód rejestracyjny pojazdu oraz ubezpieczenie. Podczas kontroli ustalono, że numery rejestracyjne naniesione na elemencie konstrukcyjnym nadwozia oraz tabliczce znamionowej są różne. Nadto po sprawdzeniu w systemie funkcjonariusze ustalili, że wobec D. W. został orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, który obowiązuje od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 11 grudnia 2014 roku. W samochodzie obecny był także pasażer – J. D. (1), który po kontroli zabezpieczył pojazd.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 53-54, 13,

zeznania B. S. k. 75-76, 6,

D. W. ma obecnie ukończone 28 lat. Ma wykształcenie podstawowe, prowadzi własną działalność gospodarczą, osiągając z tego tytułu dochód w kwocie około 5.000-6.000 złotych miesięcznie. Jest kawalerem, ma jedno dziecko, w wieku 2 miesięcy, które pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada majątek w postaci działki budowlanej o wartości około 100.000 złotych oraz koparki o wartości około 150.000 złotych. Był dotychczas dwukrotnie karany sędziwnie, za czynu z art. 178a§1 kk i z art. 244 kk, wyrokami opisanymi powyżej.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 53

dane osobopoznawcze k. 14,

informacja z KRK k. 21, 42-43, 80-81,

odpis wyroku z dnia 5 sierpnia 2013 roku k. 25

odpis wyroku z dnia 3 grudnia 2012 roku k. 23

D. W. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wiedział o tym, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów, obowiązujący w okresie od 11 grudnia 2012 roku do 11 grudnia 2014 roku. Wyjaśnił, że został już raz skazany za jazdę wbrew orzeczonemu zakazowi na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wyjaśnił, że w dniu zatrzymania do niniejszej sprawy jechał do pracy do U. wraz z pracownikami. Samochód, który prowadził jest własnością oskarżonego, kupił go około dwa tygodnie przed zatrzymaniem i nie zdążył go przerejestrować. Wyjaśnił również, że spośród pracowników, z którymi jechał w dniu

zdarzenia, tylko jeden – J. D. (2) ma prawo jazdy, ale tego dnia nie mógł kierować pojazdem. W związku z powyższym to oskarżony kierował samochodem.

Na rozprawie głównej oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że w firmie jest kierowca, jednak w dniu zdarzenia miał zakropione oczy i nie był w stanie prowadzić pojazdu. Z uwagi na to, że firma obciążana jest karami umownymi za niedotrzymanie terminu, oskarżony zdecydował się, żeby wsiąść do samochodu i kierować nim. Wyjaśnił także, że żałuje tego czynu. Po pierwszym zatrzymaniu opłacił swojej dziewczynie kurs prawa jazdy i zatrudnił kierowcę w firmie. Swoją samochód sprzedał, żeby nim nie jeździć, natomiast do pracy jeździ busem z kierowcą, a to zdarzenie, to był jednorazowy wypadek.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. W tym miejscu wskazać należy, że sąd oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego w przedmiocie przesłuchania pracowników oskarżonego na okoliczność przyczyn prowadzenia pojazdu przez oskarżonego, albowiem z wyjaśnień oskarżonego, których nie sposób kwestionować wobec braku dowodów przeciwnych wynika, że kierował pojazdem, ponieważ kierowca nie był do tego zdolny z uwagi na stan zdrowia. Wynika z nich także, że firma za opóźnienia w wykonywaniu prac ponosiła kary umowne i w związku z powyższym oskarżony zdecydował się, aby zawieźć pracowników do pracy. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, nie sposób powyższych wyjaśnień oskarżonego kwestionować. Zatem przeprowadzenie dowodu na tą okoliczność nie było niezbędne, albowiem została ona już wykazana poprzez dowód w postaci wyjaśnień oskarżonego. Także w pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie budziły wątpliwości.

Zdaniem sądu za wiarygodne uznać należało także zeznania świadka B. S.. Z racji wykonywanego zawodu i sprawowanej funkcji przeprowadził on interwencję wobec oskarżonego, a następnie w zeznaniach swoich opisał jej przebieg. Zeznania świadka uznać należy za obiektywne i rzeczowe.

Nie budziły jakichkolwiek wątpliwości sądu zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów, w szczególności w postaci odpisów prawomocnych wyroków, informacji z KRK.

W sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek okoliczności, które wyłączałyby sprawstwo lub winę oskarżonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu uznać należało za wyższy niż znikomy, bowiem oskarżony zachowaniem swoim wykazał rażące lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego, w szczególności dla prawomocnych orzeczeń sądów.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd uznał, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 244 kk swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 2 sierpnia 2014 roku w S. na ul. (...), a rondo (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci V. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie wyroku (...), obowiązującego w okresie od 11 grudnia 2012 roku do 11 grudnia 2014 roku.

W związku z wyczerpaniem przez oskarżonego znamion czynu zabronionego z art. 244 kk, należało mu wymierzyć karę. Czyn zarzucony oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3.

Miarkując karę, sąd miał na uwadze to, że oskarżony wyraził skruchę, fakt, że ma on ustabilizowaną sytuację życiową, posiada stałe źródło dochodu. Także motywacja oskarżonego, który nie dopuścił się przestępstwa działając z powodów błahych, dla przyjemności, ale w związku z wykonywaną pracą, została przez sąd przy miarkowaniu kary uwzględniona. Mając powyższe na uwadze, sąd doszedł jednak do wniosku, że nie jest to okoliczność takiego rodzaju, aby mogła wyłączać bezprawność czynu oskarżonego, czy też skutkować orzeczeniem wobec niego kary łagodniejszego rodzaju. Wskazać należy, że oskarżony nie znalazł się ani w sytuacji nie cierpiącej zwłoki, ani też w sytuacji bezpośredniego zagrożenia istotnych dóbr prawnie chronionych. Oskarżony złamał prawomocny zakaz sądowy kierując się chęcią zysku, a dokładniej w celu uniknięcia kar finansowych związanych z niedotrzymaniem terminu umowy. Niewątpliwie oskarżony miał możliwość innego postąpienia. Mógł bowiem poprosić o pomoc któregoś z członków rodziny, wynająć kierowcę – chociażby taksówkarza, czy też zamówić taksówkę czy to osobową,

czy też bagażową w celu przewiezienia pracowników lub sprzętu na teren wykonywania pracy. Nawet jeśli powyższe skutkowałyby rozpoczęcie pracy z pewnym opóźnieniem, to w żadnej mierze nie może usprawiedliwiać łamania przez oskarżonego prawomocnego zakazu sądowego. Także z uwagi na dotychczasową postawę oskarżonego niemożliwym było orzeczenie kary łagodniejszej rodzajowo. Oskarżony był już karany za czyn kwalifikowany z art. 244 kk. Wymierzona mu została kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także kara grzywny. Pomimo takiego rozstrzygnięcia oskarżony nie zweryfikował swojej postawy i mając świadomość grożących mu konsekwencji prawnych, po raz kolejny zdecydował się na kierowanie pojazdem wbrew obowiązującemu zakazowi sądowemu. Orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej rodzajowo byłoby zatem niecelowym, skoro wcześniej faktycznie wykonywaną była kara grzywny, która nie spełniła swoich celów wobec oskarżonego. Dlatego też sąd przychylił się w całości do wniosku oskarżyciela w przedmiocie wymiaru kary zasadniczej i wymierzył D. W. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem sądu kary tej nie sposób uznać za surową, niewątpliwie uwzględnia ona okoliczności popełnienia czynu i motywację oskarżonego, a także okoliczności związane z jego wcześniejszą karalnością.

Ponieważ czyn oskarżonego popełniony został w dniu 2 sierpnia 2014 roku, zaś w dacie orzekania obowiązywała nowa ustawa, której zapisy uznać należy za mniej korzystne dla oskarżonego, sąd rozstrzygając w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, stosował przepisy ustawy obowiązującej w dacie czynu. Rozważając kwestię warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, o co wnosił prokurator, sąd uznał, że jakkolwiek możliwe jest zastosowanie dobrodziejstwa tej instytucji wobec oskarżonego, to nie na warunkach, jakie zaproponował prokurator. Z uwagi na fakt, że wyrok w niniejszej sprawie jest orzekany w związku z naruszeniem przez oskarżonego po raz trzeci obowiązującego porządku prawnego, to mimo, iż wszystkie te naruszenia pozostają w korelacji, dla zweryfikowania postawy oskarżonego i ustalenia, że pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności zostały wobec niego osiągnięte cele wychowawcze i zapobiegawcze, koniecznym jest określenie możliwie najdłuższego okresu próby. W ocenie sądu jedynie poprzez tak długi okres warunkowego zawieszenia wykonania kary możliwym będzie stwierdzenie, czy oskarżony jest osobą przestrzegającą, co do zasady obowiązujących przepisów, czy też jest osobą zdemoralizowaną, dopuszczającą się kolejnych naruszeń prawa, a zatem dla spełnienia celów kary koniecznym jest jej wykonanie.

Równocześnie sąd uznał za celowe orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 71§1 kk kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda. Oskarżony musi ponieść konsekwencje prawne złamania prawomocnego zakazu sądowego, zaś konsekwencje te winny zostać tak ukształtowane, aby stanowiły dla oskarżonego realną dolegliwość. Miarkując ilość stawek dziennych sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a także jego uprzednią karalność za przestępstwo podobne. Natomiast kształtując wysokość stawki dziennej sąd miał na uwadze, że oskarżony posiada stosunkowo wysokie dochody, mając przy tym na utrzymaniu jedno dziecko, a także posiada majątek większej wartości.

Kierując się wyżej opisaną sytuacją majątkową i osobistą oskarżonego, sąd uznał za celowe obciążenie oskarżonego kosztami postępowania oraz wymierzenie mu opłaty od kary, zgodnie z zapisami zawartymi w punkcie IV wyroku.